

עמ"ת 12732/04/24 - עיסא אבו זהרה, טארק אבו זהרה (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 12732-04-24 אבו זהרה(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 133686/2024

לפני עוררים	כבוד השופט אריאל חזק
נגד משיבים	1. עיסא אבו זהרה 2. טארק אבו זהרה (עציר)
	מדינת ישראל

החלטה בעניין העורר 1

מדובר בערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י. ליבליין) מיום 3.4.24 בעמ"ת 2130-04-24 במסגרתה הורה בית המשפט על מעצר העורר עד תום ההליכים.

כנגד העורר ואדם נוסף הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק. על פי האמור בכתב האישום שהוגש כנגד העורר החזיק העורר בהיתר כניסה לישראל לצרכי חיפוש עבודה בין התאריכים 28.9.23 - 31.7.23 בין השעות 05.00-19.00. כן צויין כי העורר נכנס לישראל ביופ 30.3.24 בסמוך לשעה 21.30 וביום 31.3.24 הוא שהה ביחד עם האחר באשדוד.

במהלך הדיון הראשון בפני מיום 8.4.24 ובהודעת הערר טען ב"כ העורר כי בתיק זה אין ראיות לכאורה, מאחר והעוררים הגישו בקשה לביהמ"ש העליון כבר בשנת 2016 שם נמחקה העתירה בהסכמה אך הותר על כנו צו ארעי המונע את הרחקתם מהארץ, ונקבע כי הצו ישאר בתוקפו עד 30 יום לאחר החלטת ועדת מאוימים בענינם.

לטענת הסניגור כאשר ביהמ"ש העליון אומר שעד שלא תהיה החלטה סופית בועדת מאוימים לא ניתן לגרש אותם, ובחומר הראיות אין כל מסמך מועדת מאוימים, שאומר שהתקבלה החלטה בענין העורר לא ניתן לגרש העורר.

לדברי הסניגור בשנת 2022 פנה העורר ושאל מה קורה, ונאמר שהעניין טרם עלה לדיון בועדה.

ב"כ המשיבה מצידו טען באותו דיון כי דין הערר להידחות.

בדבריו ציין כי אין מחלוקת שלעוררים אין אישור שהייה בישראל, והפנה להחלטת בימ"ש קמא, שם צויין כי בית משפט עיין בכל המסמכים שהגיש העורר בנוגע לסוגיה, ולא ניתן לדעת אם המסמכים שהוגשו נוגעים לעורר. עוד צויין כי עיין

במסמכים שהוגשו על ידי העורר מעלה כי רב הנסתר על הגלוי.

ב"כ השיבה הוסיף כי בימ"ש קמא ציין שבחקירת העוררים הוא התרשם שהם מנסים להסתיר פרטים, כאשר שניהם ציינו שנכנסו לישראל דרך מחסום המנהרות שליד בית לחם, בעוד העורר מספר שהוא נכנס לישראל ביום 31.3.24, וביהמ"ש תוהה כיצד זה, מצד אחד נכנס העורר לישראל מהשטחים ומהצד השני טוען שהוא מאויים ומרחף על ראשו איום אם ישאר בשטחים.

לטענת ב"כ המשיבה דין הערר להידחות.

בסיום הדיון האמור דחיתי הדיון למועד נוסף על מנת לאפשר לב"כ העוררים להציג לביהמ"ש מסמכים שיוכיחו זכות העורר לשהות בארץ.

בדיון הנדחה מיום 15.4.04 ציין ב"כ המשיבה כי היה בקשר עם עו"ד נדב מפרקליטות המדינה, ועם נציגים מוועדת המאוימים ולדבריו עו"ד נדב מסר לו כי הופיע באחד מתיקי הבג"ץ הנוגעים לעורר ולדבריו בבג"ץ 10/16 עותר מס' 6, עיסא אבו זהרה, היה העורר 1.

כן ציין ב"כ המשיבה כי לאחר בירור עם וועדת המאוימים הם מסרו לי שהחלטה בענין העורר 1 (עיסא אבו זהרה), ניתנה כבר החלטה ב-28.7.16, ובה נדחתה בקשתו בענין טענת המאוימות הסתבר כי בעניינו של העורר 1 ניתנה החלטה ובה נדחתה בקשתו לקבל מקלט בישראל בטענת מאויימות.

לגבי העורר 2 שהוא הנאשם הנוסף בכתב האישום ציין ב"כ המשיבה כי ועדת המאוימים התכנסה בענינו ולא בוססה טענת מאוימות, אך בסופו של דבר מחמת הספק קבע יו"ר הועדה שהעורר 2 ובני משפחתו יוזמנו לביצוע תחקור במת"ק על מנת לעמוד על המצב העדכני לגביהם, ולאחר השלמת התחקורים יוחלט סופית בבקשות. בעקבות דבריו אל של ב"כ המשיבה הוסכם על שחרור העורר 2 והוא שוחרר מן המעצר

ב"כ העוררים טען מצידו כי אמנם ב"כ המשיבה הציג מסמך מוועדת מאוימים משנת 2016 שהתקבל בענינו של העורר, אך לטענתו אין שום אסמכתא לכך שהעורר קיבל המסמך לידי או שב"כ הקודם עו"ד רונן כהן קיבל את ההחלטה לידי. לדבריו לפי החלטת ביהמ"ש העליון עו"ד רונן כהן אינו אמור לפנות לוועדה אלא לחכות להחלטה של וועדת המאוימים, ולשיטתו לפי החלטת ביהמ"ש העליון על ועדת המאוימים להמציא את ההחלטה לעו"ד. עוד הוסיף כי לפי החלטת ביהמ"ש העליון יש לעורר 30 יום להשיג על ההחלטה מקבלתה.

כן ציין ב"כ העורר כי כאשר העורר לא קיבל את ההחלטה אין יסוד נפשי לעבירת השב"ח, שכן בתיק העיקר ידרש לזמן נציג וועדת המאוימים, ולברר לאן שלחו את ההחלטה, ויש סיכוי גדול שהעורר יזוכה.

ב"כ העורר הוסיף וטען כי העורר נעדר הרשעות קודמות, וניתן לשחררו לשטחים מאחר ובענינו אין מדובר בעבירת שב"ח קלאסית. לשיטתו העורר אינו אדם שנכנס לפרנס משפחתו אלא שהה בישראל מכוח צו שיפוטי של ביהמ"ש העליון, שהרי 30 היום שנקבעו בהחלטת בג"ץ נועדו כדי שב"כ העוררים יוכל להשיג עליה.

לשאלת ביהמ"ש, האם העורר יכול להראות מסמך אחד, שבו לאחר יום 28.7.16 הגיש בקשה לברר מה קורה עם

עניינו, השיב הסניגור כי הוא יכול לברר זאת עם עו"ד רונן כהן, ויודיע על כך בתוך 24 שעות, אך עד מועד מתן החלטה זו לא הוצג מסמך כאמור.

טענה נוספת שהעלה הסניגור נוגעת לכך שבסופו של יום, גם אם נצא מנקודת הנחה שהעורר יורשע, העונש בעניינו לא יעמוד על יותר מחודשיים מאסר, אך בתיק זה יהיה מקום לנהל הוכחות, (מהטעם הפשוט שלנאשם לא היה יסוד נפשי לעבירת השב"ח) וקיים חשש שהעורר ישהה במעצר פרק זמן ארוך מפרק הזמן שיגזר עליו אם יורשע בדיון..
ב"כ העורר ביקש לקבל הערר ולהורות על שחרור העורר.

דין והכרעה

על פי לשון החלטת בית המשפט העליון בבג"ץ 5917/16 פלוניס נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים, מיום 23.10.24 (שהוגשה על ידי העורר), צו הביניים שניתן בעניין העורר "ימשיך לעמוד בתקפו עד למתן החלטה סופית בבקשת העותרים לקבלת מעמד מחמת מאויימות".

במהלך הדיון האחרון בפני בית משפט מיום 15.4.24 הגיש ב"כ המשיבה החלטה שניתנה על ידי וועדת המאויימים (הוועדה לבחינת טענות בדבר מאויימות על רקע שת"פ עם ישראל) מיום 28.7.16 ומעיון בה הסתבר שבאותה החלטה נדחתה בקשת העורר לקבלת מעמד בישראל מחמת מאויימות.

מדובר בהחלטה שניתנה עוד בשנת 2016, ומאז מתן ההחלטה חלפו כ-8 שנים. במהלך הדיון שבפני לא יכל ב"כ העורר 1 להציג ולו מסמך אחד שיעיד על פניה של העורר לוועדת המאויימות על מנת לברר מה עלה בגורל בקשתו. זאת ועוד המהלך הדיונים שבפני לא הכחיש ב"כ העורר את העובדה, שצויינה בהחלטת בית משפט קמא, שלפיה בחקירת העורר מיום 31.3.24 טען העורר שנכנס לישראל דרך מחסום המנהרות שליד בית לחם והעורר אף ציין בחקירתו שהדבר אירע יום לפני חקירתו.

זאת ועוד מדובר בעורר שהחזיק בהיתר כניסה לישראל לצרכי חיפוש עבודה בין התאריכים 28.9.23-31.7.23 .

כלל העובדות האמורות (לרבות העובדה שמדובר בהחלטה שניתנה לפני כ-8 שנים) יעלו לכאורה שעורר ידע תוהה כיצד זה, מצד אחד נכנס העורר לישראל מהשטחים ומהצד השני טוען שהוא מאויים ומרחף על ראשו איום אם ישאר בשטחים. על ההחלטה שניתנה בשנת 2016 שאם לא כן לא היה דואג לבקש אישורי כניסה לישראל. מקובלת עלי גם הערתו של בית משפט קמא בעניין, שתהה כיצד זה, מצד אחד נכנס העורר לישראל מהשטחים, ומהצד השני טענתו היא שהוא מאויים ומרחף על ראשו איום אם ישאר בשטחים.

העובדות האמורות יקימו מסקנה לכאורית שהעורר מצוי בישראל שלא כדין.

יחד עם זאת מדובר בעורר צעיר כבן 24 שהוא חסר כל עבר פלילי ששהה לכאורה בישראל שלא כדין.

כידוע, מאז יום 7.10.23 מצויה מדינת ישראל במערכה שנכפתה עליה ע"י ארגון טרור רצחני, ומצב המלחמה שהוכרז חל גם כעת. בבש"פ 6781/13, קונדוס נ' מדינת ישראל, מיום 4.11.14, נקבע כי "על אף השיקולים שפורטו לעיל

אוסף כי כמובן שנסיונות חיצוניות דוגמת מצב בטחוני יכולה להיות השפעה על שיקול הדעת המופעל בבחינת היתכנות שחרור לחלופת מעצר".

בהחלטת בית משפט קמא הפנה בית משפט קמא לדברים שנאמרו בבית משפט בעמ"ת (מחוזי לוד) 26204-10-23, פלוני נ' מדינת ישראל, נקבע כי "בעיתות מלחמה מתעצמת באופן משמעותי עילת המסוכנות הכללית הנובעת מעצם שהותם של תושבי אזור בלתי מורשים בתחומי המדינה". קביעה זו מקובלת בהחלט גם על ידי יודגש שבעת לחימה הימצאות שוהים בלתי חוקיים בתחומי המדינה עלולה להעצים חשש המסוכנות.

בכלל נסיבות הענין, אני קובע כי בית משפט קמא לא שגה כאשר הורה על מעצר העורר, יחד עם זאת ובד בבד, לאור רף הענישה לה צפוי העורר אם יורשע, בהיותו חסר עבר פלילי, יהיה מקום להגביל תקופת מעצרו (ראה לענין זה בש"פ 3651/03 רומי אירד נ' מדינת ישראל (מיום 24.4.03) ובש"פ 5407/23 האנה אלסאנע נ' מדינת ישראל (מיום 20.7.23)).

לאור זאת אני מורה כי העורר יעצר עד יום 30.6.24.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשפ"ד, 24 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.